

Na chodbe s maturantkou

Ani sme sa nenazdali a konečne sme sa ocitli v zajatí najneočakávanejšieho týždňa v roku, ktorý si hovorí akademický týždeň. Riaditelia škôl dopriali svojim maturantom 7 akademických dní na zopakovanie si všetkého, čo im buď vyfučalo z hlavy, alebo to tam nikdy nenafučalo.

Ja osobne som sa ozbrojila bojovým plánom, rozdelila som si otázky zo všetkých predmetov na celý týždeň. Po prvých dvoch dňoch ma opakovanie celé predpoludnie a hodinku popoludní tak znechutili, že som ledva vládala nasmerovať svoj zrak na knihy. Každú chvíľu som bočila pohľadom a občas ma tie cudzie jazyky tak zmagorili, že som splietala kadečo po čínsky. Počas toho týždňa mi rad za radom vypisovali spolužiaci, ako to nezvládnem, ako sa nestíhajú učiť a že to bude podpriemerný debakel. Ako zhoria, vzbĺknem a postihnú ich podobné nešťastia spojené s ohňom.

Nakoniec však dorazil blížiaci sa pondelok a my sme nemali na výber – maturitná komisia alebo – neuveríte – maturitná komisia. Keď som nahodená v čiernobielym ako obyvateľ chladného pólu nastúpila do auta, trochu sa mi triasla kabelka.

V škole sa prehánalo zopár oblekov a sukni, stres bol viditeľný na 100 metrov a všetko plávalo v očakávaní a nervóznom smiechu. Keď som dorazila pred „svoju“ učebňu U, niekoľko spolužiakov si už opakovalo látku na svoju skúšku v ten deň. Snažili sa mi povedať svoje skúsenosti a upokojiť ma, ale mne nedalo, radšej som sa postavila k učebni U a načúvala som čo sa deje.

Nasledovala literatúra. S dievčatami sme si tesne pred odpoveďou nahlas recitovali básnikov a všetky ich nezapamätateľné diela, aby sme neskrachovali na poézii. Čo som si vytiahla? Samých poetov. Mala som to tak čerstvo v pamäti, že som si napísala na papier všetko čo ma napadlo a pri odpovedi som to komisii prečítala a lá redaktorka televíznych novín. Posledná angličtina už nemohla byť očakávanejšia. Tri hodiny som strávila pred dverami D aj so spolužiakmi v takom strese, aký sme už dávno nezažili. Každý mal pocit, že úplne zabudol po anglicky a znovu nás nenapadala základná slovná zásoba. Nakoniec si nás zavolali po jednom dnu a ja som si vytiahla najlepšiu otázku zo všetkých. Keď som si sadala pred porotu, znovu som prestala vnímať dôležitosť situácie (má to vôbec nejakú dôležitosť?) a jednoducho som zo seba pľula vetu za vetou.

Keď som išla domov, nemohla som uveriť, že je koniec. Myslím, že to prežíval každý z nás. Na týchto pár minút sme sa toľko pripravovali, už je to za nami – a čo teraz? No maturita rozhodne stojí za to. Všetky tie nervy pred čakaním na svoj nástup posilnili skupinky čakajúce pred triedami. Všetci sme boli napojení na rovnakú vlnu a zblížili sme sa s kopou nových ľudí, s kopou spolutrpiteľov. Maturita je neopakovateľný posledný zážitok na strednej škole. Nezabudnuteľný. Myslím, že priebehy odpovedí možno časom vyblednú, ale minúty s priateľmi naložených v strachu, tie nikdy nezmiznú. Nechcem vám hovoriť, že to bola formalita, že sa nemáte čoho báť.... Väčšina z vás si tým prejde, prvou „veľkou“ skúškou a naozaj vás to posilní. Ako sa hovorí, je to skúška dospelosti. A dospeli by mali byť silní. Držím palce tým ostatným. (študentka)